

عنوان مقاله:

قصد و رضا و بررسی آن در اضطرار

محل انتشار:

کنفرانس ملی پژوهش های نوین در مدیریت، اقتصاد و علوم انسانی (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

فریبرز امیراللو - گروه حقوق خصوصی، واحد تهران جنوب، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

جمشید نورشرق - گروه حقوق خصوصی، واحد تهران جنوب، دانشگاه آزاد اسلامی، تهران، ایران

خلاصه مقاله:

یکی از شرایط اصلی و اساسی صحت معاملات، قصد و رضای طرفین معامله است. رضا منظور شوق به ایجاد وضع جدید است (شرط نفوذ عقد)، اما قصد ایجاد وضع جدید در علم تصور و شرط صحت آن است. قصد که وجودش در انعقاد قرار داد ضروری است و نبود آن مانع تحقیق عقد می شود، اما رضا پس از انعقاد قرار داد هم ممکن است به عقد ملحق شود و موجب نفوذ آن گردد. فقدان رضا، بعضا به دلیل عدم توجه و زمانی نیز ناشی از نقص اهلیت یا اکراه است. قصد و رضا هنگامی تاثیر گذار هستند که در شرایطی سالم، به دور از تهدید و فشار و اجبار و اکراه، اشتباه، تقلب و تدلیس، اعلام شوند. بنابراین، اگر یکی از طرف های معامله فاقد قصد باشد، معامله و قرارداد او طبق ماده 195 قانون مدنی باطل است. همچنین اگر رضایت معامله کننده به درجه ای معیوب شده باشد که اصل آزادی اراده او را مختلف و فلج کرده باشد و مجبور نتواند قصد نتیجه و آثار کلمات را بکند و بین دفع ضرر ناشی از معامله و ضرر ناشی از اجرای تهدید یکی را برگزیند و وسیله باشد نه تصمیم گیرنده، معامله اونیز باطل خواهد بود. اگر در شرایط اضطراری، فردی پیشنهادی حتی غیرعادلانه را به مضطر ارایه دهد ولی او با رضایت باطنی و واقعی این پیشنهاد را بپذیرد سوء استفاده از اضطرار محقق نمی شود حتی اگر سایر شرایط موجود باشد. با عنایت به اینکه در سوء استفاده از اضطرار، قراردادی غیرعادلانه از سوی طرف مقابل پیشنهاد می گردد قرینه ای وجود دارد که رضایت مضطر در این خصوص وجود نداشته است، از این رو، اثبات وجود رضایت در زمان انعقاد قرارداد را بایستی به عهده طرف مقابل قرار دهیم، البته رضایت امری درونی است و اثبات اینکه مضطر در زمان انعقاد قرارداد واقعا راضی بوده بسیار دشوار است.

کلمات کلیدی:

اضطرار، قصد، رضا، عقد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/659317>

